

314

Besluit van 25 april 1994, houdende uitvoering van artikel 20, aanhef en onderdeel a, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 (Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Financiën van 2 december 1993, no. BGW93-2098, Generale Thesaurie, Directie Binnenlands Geldwezen, Afdeling Verzekeringswezen;

Gelet op de artikelen 20, aanhef en onderdeel a, en 187, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993;

Gezien de adviezen van de Verzekeringskamer en van het Verbond van Verzekeraars;

De Raad van State gehoord (advies van 21 februari 1994, no. W06.93.0807);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Financiën van 15 april 1994, no. BGW94-265;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1. ONDERLINGE WAARBORGMAATSCHAPPIJEN MET ZETEL IN NEDERLAND

Artikel 1

1. De Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 is, voor zover in dit besluit niet anders is bepaald, niet van toepassing op een onderlinge waarborgmaatschappij met zetel in Nederland die het schadeverzekeringsbedrijf uitoefent en in het bezit is van een door de Verzekeringskamer verleende verklaring ingevolge de artikelen 2 of 3 van dit besluit.

2. Indien voor de eerste maal een verklaring wordt aangevraagd, legt de aanvrager aan de Verzekeringskamer over een authentiek afschrift van de akte van oprichting, een exemplaar van haar statuten en reglementen alsmede een lijst met namen en adressen van haar bestuurders.

3. Indien de stukken die bij de aanvraag van een verklaring zijn overgelegd de Verzekeringskamer aanleiding geven tot het maken van opmerkingen, stelt zij de aanvrager in de gelegenheid op deze opmerkingen binnen een door haar te stellen termijn te antwoorden.

4. De Verzekeringskamer beslist binnen acht weken. Indien toepassing is gegeven aan het derde lid, begint de in de eerste volzin genoemde

termijn op het tijdstip waarop de inlichtingen door de Verzekeringskamer zijn ontvangen.

5. De Verzekeringskamer doet van de verlening van een verklaring mededeling in de Staatscourant.

6. De Verzekeringskamer legt te haren kantore ten behoeve van een ieder een lijst ter inzage van de onderlinge waarborgmaatschappijen die in het bezit zijn van een verklaring.

Artikel 2

1. De Verzekeringskamer verleent een verklaring aan een onderlinge waarborgmaatschappij waarvan:

a. de statuten bepalen dat de leden tijdens de bedrijfsuitoefening verplicht zijn of kunnen worden volledig bij te dragen in de tekorten of dat de schadevergoedingsplicht naar gelang van de beschikbare middelen kan worden beperkt en dat bij de ontbinding de leden en zij die binnen de in de statuten bepaalde termijn hebben opgehouden leden te zijn, aansprakelijk zijn voor tekorten of dat de schadevergoedingsplicht naar gelang van de beschikbare middelen kan worden beperkt;

b. de bedrijfsuitoefening is beperkt tot slechts een van de branches, genoemd in artikel 15 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993, met uitzondering van de branches Ongevallen, Ziekte, Aansprakelijkheid motorrijtuigen, Aansprakelijkheid wegvervoer, Aansprakelijkheid luchtvaartuigen, Aansprakelijkheid zee- en binnenschepen, Algemene aansprakelijkheid, Krediet, Borgtocht en Hulpverlening;

c. de bij haar verzekerde risico's op naar het oordeel van de Verzekeringskamer genoegzame wijze zijn herverzekerd, tenzij de Verzekeringskamer goedkeurt dat geen herverzekering plaatsvindt;

d. ten minste de helft van het jaarlijkse bruto premie-inkomen afkomstig is van de leden;

e. het aantal verzekeringnemers niet groter is dan drieduizend; en

f. het jaarlijkse bruto premie-inkomen niet meer dan een miljoen gulden beloopt.

2. Het eerste lid, onderdeel c, is niet van toepassing op een onderlinge waarborgmaatschappij zolang het aantal verzekeringnemers niet groter is dan tweehonderd en het jaarlijkse bruto premie-inkomen niet meer dan tweehonderdduizend gulden beloopt.

Artikel 3

1. De Verzekeringskamer verleent een verklaring aan een onderlinge waarborgmaatschappij waaraan geen verklaring ingevolge artikel 2 kan worden verleend en waarvan:

a. de statuten bepalen dat de leden tijdens de bedrijfsuitoefening verplicht zijn of kunnen worden volledig bij te dragen in de tekorten of dat de schadevergoedingsplicht naar gelang van de beschikbare middelen kan worden beperkt en dat bij de ontbinding de leden en zij die binnen de in de statuten bepaalde termijn hebben opgehouden leden te zijn, aansprakelijk zijn voor tekorten of dat de schadevergoedingsplicht naar gelang van de beschikbare middelen kan worden beperkt;

b. de bedrijfsuitoefening zich niet uitstrekt tot de branches Ongevallen, Ziekte, Aansprakelijkheid motorrijtuigen, Aansprakelijkheid wegvervoer, Aansprakelijkheid luchtvaartuigen, Aansprakelijkheid zee- en binnenschepen, Algemene aansprakelijkheid, Krediet, Borgtocht en Hulpverlening;

c. het jaarlijkse bruto premie-inkomen niet meer dan een miljoen Ecu beloopt, waarbij onder «Ecu» wordt verstaan de rekeneenheid, bedoeld in artikel 5, onderdeel a, van richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot

het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 228), met inachtneming van de artikelen 1 en 2 van richtlijn nr. 76/580/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 29 juni 1976 tot wijziging van Richtlijn 73/239/EEG tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 189) en van verordening nr. 3308/80 (EEG/EURATOM) van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 16 december 1980 betreffende de vervanging van de Europese rekeneenheid door de Ecu in de communautaire besluiten (PbEG L 345); en

d. ten minste de helft van het jaarlijkse bruto premie-inkomen afkomstig is van de leden.

2. De onderlinge waarborgmaatschappij dient te beschikken over een solvabiliteitsmarge die ten minste vierhonderdvijftigduizend gulden bedraagt. Ten aanzien van deze solvabiliteitsmarge is artikel 68, eerste, vierde en vijfde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 van toepassing.

Artikel 4

1. Een onderlinge waarborgmaatschappij waaraan een verklaring ingevolge artikel 2 is verleend:

a. dient binnen de door artikel 58, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde termijnen haar jaarrekening en jaarverslag bij de Verzekeringskamer in;

b. toont op verzoek en ten genoegen van de Verzekeringskamer binnen de door deze te bepalen termijn aan dat zij nog voldoet aan de voorwaarden, gesteld in artikel 2;

c. gedooft dat de Verzekeringskamer op elk door deze gewenst tijdstip bij haar een onderzoek instelt of zij nog voldoet aan de voorwaarden, gesteld voor het verkrijgen van de verklaring, en aan de verplichtingen die overigens ingevolge dit besluit op haar rusten;

d. geeft aan de Verzekeringskamer of aan personen, door deze bij uitdrukkelijke en bijzondere volmacht aangewezen, inzage van haar boeken, zakelijke bescheiden of andere informatiedragers en verleent de vereiste medewerking opdat hij, die deze boeken, zakelijke bescheiden of andere informatiedragers onder zich heeft, deze aan de Verzekeringskamer of de door deze aangewezen personen ter inzage geeft.

2. Een derde, die de in het eerste lid, onderdeel d, bedoelde boeken, zakelijke bescheiden of andere informatiedragers onder zich heeft, legt deze desgevorderd over aan de Verzekeringskamer of de overeenkomstig genoemd onderdeel aangewezen personen.

3. Het eerste lid, onderdeel a, is niet van toepassing op een onderlinge waarborgmaatschappij indien het aantal verzekeringnemers niet groter is dan tweehonderd en het jaarlijkse bruto premie-inkomen niet meer dan tweehonderdduizend gulden beloopt.

Artikel 5

1. Een onderlinge waarborgmaatschappij waaraan een verklaring ingevolge artikel 3 is verleend, dient binnen zes maanden na afloop van het boekjaar bij de Verzekeringskamer een opgave in met betrekking tot de vanuit de vestigingen in Nederland gesloten overeenkomsten van verzekering met betrekking tot in andere lid-staten dan Nederland gelegen risico's. In die opgave worden per lid-staat en per branchegroep de in dat boekjaar geboekte premies, schaden en provisies vermeld, telkens zonder aftrek van herverzekering.

2. De in het eerste lid bedoelde branchegroepen en het model van de opgave worden door de Verzekeringskamer vastgesteld.

Artikel 6

1. Ten aanzien van een onderlinge waarborgmaatschappij waaraan een verklaring ingevolge artikel 2 is verleend, is het bepaalde bij of krachtens de artikelen 1, 2, 8, 10, eerste lid, 11, 15, 18, 20, aanhef en onderdeel a, 55, 56, 64, 70, 71, 75, eerste lid, 141, eerste lid, 182 en 188, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 van toepassing of van overeenkomstige toepassing.

2. Met betrekking tot het verzekeren van bijkomende risico's is artikel 27, tweede en derde lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat de risico's van de branche Rechtsbijstand uitsluitend als bijkomende risico's mogen worden gecombineerd met branches waarbij risico's worden verzekerd die verband houden met het gebruik van zeeschepen. Risico's die verband houden met aansprakelijkheden ten aanzien waarvan de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen van toepassing is, mogen evenwel niet als bijkomend risico worden verzekerd.

Artikel 7

1. Ten aanzien van een onderlinge waarborgmaatschappij waaraan een verklaring ingevolge artikel 3 is verleend, is het bepaalde bij of krachtens de artikelen 1, 2, 8, 10, eerste lid, 11, 15, 18, 20, aanhef en onderdeel a, 51, 54 tot en met 56, 57, eerste, derde en vierde lid, 64, 66, eerste lid, eerste en derde volzin, tweede lid, derde lid, eerste volzin, vierde en vijfde lid, 70 tot en met 73, 75, eerste lid, 76, 77, eerste en derde lid, 121, eerste en vijfde lid, 122, 123, 127, 138, eerste, vierde en vijfde lid, 140, 141, eerste lid, 155, 156, eerste, tweede en vierde tot en met tiende lid, 157, 158, 161 tot en met 164, 165, eerste lid en derde tot en met zesde lid, 166 tot en met 168, 169, eerste lid, derde en vierde lid en vijfde lid, onderdelen a tot en met d, 170, 182, 186, 188 en 196 van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 van toepassing of van overeenkomstige toepassing.

2. De waarden, bedoeld in artikel 66, derde lid, eerste volzin, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 moeten in Nederland aanwezig zijn, met dien verstande dat met betrekking tot een overeenkomst van communautaire co-assurantie deze waarden ter keuze van de onderlinge waarborgmaatschappij ook aanwezig mogen zijn in de andere lid-staten van waaruit de overige co-assuradeuren deelnemen aan de overeenkomst.

3. Artikel 6, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 8

Indien een onderlinge waarborgmaatschappij weet of redelijkerwijze kan voorzien dat zij niet meer voldoet of zal voldoen aan een der voorwaarden op grond waarvan zij een verklaring heeft verkregen, deelt zij dit terstond aan de Verzekeringkamer mee.

Artikel 9

1. De Verzekeringkamer kan een verklaring intrekken indien de onderlinge waarborgmaatschappij:

- a. daarom verzoekt;
- b. niet meer voldoet aan de voorwaarden die voor de verlening van de verklaring zijn gesteld;
- c. ernstig in gebreke blijft aan verplichtingen, haar bij of krachtens de wet of dit besluit opgelegd, te voldoen;
- d. de bedrijfsuitoefening gedurende meer dan zes maanden heeft gestaakt;

e. binnen twaalf maanden na de verlening van de verklaring daarvan geen gebruik heeft gemaakt; of

f. waaraan een verklaring ingevolge artikel 2 is verleend, in surséance van betaling verkeert of failliet is verklaard.

2. De werking van het besluit tot intrekking van de verklaring wordt opgeschort totdat de beroepstermijn is verstreken of, indien beroep is ingesteld, op het beroep is beslist.

3. De Verzekeringskamer doet van het besluit in de Staatscourant mededeling, zodra de intrekking van kracht is geworden. Zij kan, indien zij dit in het belang van verzekeringnemers, verzekerden of gerechtigden op uitkeringen acht, het besluit eveneens op andere door haar te bepalen wijze publiceren.

4. De Verzekeringskamer brengt de intrekking van een verklaring, verleend ingevolge artikel 3, ter kennis van de toezichthoudende autoriteiten van de lid-staten waarheen de onderlinge waarborgmaatschappij vanuit Nederland diensten verricht.

Artikel 10

De Verzekeringskamer kan een verklaring weigeren of intrekken indien een onderlinge waarborgmaatschappij deel uitmaakt of zal uitmaken van een groep en met het deel uitmaken van die groep naar het oordeel van de Verzekeringskamer uitsluitend of in hoofdzaak wordt beoogd te bewerkstelligen dat een andere in die groep verbonden onderlinge waarborgmaatschappij voldoet of zal blijven voldoen aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 2, eerste lid, onderdelen e en f, of artikel 3, eerste lid, onderdeel c.

Artikel 11

1. Houdt de onderlinge waarborgmaatschappij op te bestaan, dan vervalt de aan haar verleende verklaring. Artikel 9, derde en vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

2. Herleeft de rechtspersoon vervolgens, dan is artikel 12 van overeenkomstige toepassing.

Artikel 12

1. De intrekking van een verklaring verplicht de onderlinge waarborgmaatschappij haar bedrijf af te wikkelen, tenzij de intrekking gepaard gaat met de verlening van een andere verklaring ingevolge dit besluit of met de verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 24, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringbedrijf 1993.

2. Op de onderlinge waarborgmaatschappij die ingevolge het eerste lid verplicht is haar bedrijf af te wikkelen, blijven de bepalingen van dit besluit van toepassing.

3. Gedurende de afwikkeling mag zonder toestemming van de Verzekeringskamer geen wijziging worden gebracht in de verplichting van de leden om bij te dragen in de tekorten dan wel in de mogelijkheid de schadevergoedingsplicht te beperken.

HOOFDSTUK 2. ONDERNEMINGEN OF INSTELLINGEN OP ONDERLINGE GRONDSLAG MET ZETEL BUITEN NEDERLAND

Artikel 13

Op een onderneming of instelling op onderlinge grondslag met zetel buiten Nederland die vanuit een vestiging buiten Nederland diensten wenst te verrichten of verricht naar Nederland en niet in het bezit is van

een vergunning die overeenkomt met de in artikel 24, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 bedoelde vergunning, zijn de artikelen 111 tot en met 114 en 116 tot en met 119 van die wet niet van toepassing, indien de onderneming of instelling ten genoegen van de Verzekeringskamer aantoont dat:

- a. zij voldoet aan voorwaarden die overeenkomen met het bepaalde in artikel 2 of artikel 3;
- b. indien de betrokken vestiging zich in een lid-staat bevindt, op deze vestiging toezicht wordt uitgeoefend dat in voldoende mate overeenkomt met het toezicht ingevolge dit besluit of, indien de betrokken vestiging zich buiten de Gemeenschap bevindt, zij in de staat van haar zetel bevoegd is tot uitoefening van het directe schadeverzekeringsbedrijf en dit bedrijf vanuit een vestiging in die staat daadwerkelijk uitoefent.

HOOFDSTUK 3. OVERIGE BEPALINGEN

Artikel 14

1. Een verklaring die is verleend ingevolge de artikelen 2 of 3 van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen en die op het tijdstip waarop dit besluit in werking treedt niet is ingetrokken, wordt beschouwd te zijn verleend ingevolge de artikelen 2 onderscheidenlijk 3 van dit besluit.

2. Een onderneming of instelling op onderlinge grondslag met zetel buiten Nederland die op het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit op grond van artikel 9a van het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen bevoegd is diensten te verrichten naar Nederland vanuit een vestiging buiten Nederland en tevens daadwerkelijk zulke diensten verricht, wordt beschouwd bevoegd te zijn ingevolge artikel 13 van dit besluit.

Artikel 15

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 juli 1994.

Artikel 16

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen 1994.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 25 april 1994

Beatrix

De Minister van Financiën,
W. Kok

Uitgegeven de *tiende* mei 1994

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Financiën
Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatcourant van 14 juni 1994, nr. 110

NOTA VAN TOELICHTING

Het onderhavige besluit vervangt het Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen, dat ingevolge de vervanging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf (WTV) door de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 (WTV 1993) is komen te vervallen. Op basis van het laatstgenoemde besluit werden bepaalde kleine onderlinge waarborgmaatschappijen onder het stellen van voorwaarden geheel of gedeeltelijk van de toepassing van de WTV uitgezonderd. Deze uitzondering was gebaseerd op artikel 3, eerste lid, van de eerste richtlijn schadeverzekering¹, waarin die richtlijn onder meer niet van toepassing wordt verklaard op onderlinge waarborgmaatschappijen die een jaarlijks bruto premieinkomen van niet meer dan een miljoen Ecu hebben, statutair naheffingen kunnen opleggen of de schadevergoedingsplicht naar gelang van de beschikbare middelen kunnen beperken, geen aansprakelijkheidsrisico's (tenzij als bijkomend risico) dekken, noch krediet- of borgtochtrisico's verzekeren en waarvan ten minste de helft van het bruto premieinkomen afkomstig is van de leden.

Aangezien het toepassingsgebied van de eerste richtlijn schadeverzekering niet door de derde richtlijn schadeverzekering² is gewijzigd, behoudt Nederland de vrijheid om bedoelde onderlingen van de toepassing van de toezichtswetgeving uit te zonderen. Het onderhavige besluit is naar inhoud dan ook grotendeels gelijk aan het eerdergenoemde Besluit vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen. De artikelen die afwijken van de overeenkomstige bepalingen in het oude besluit alsmede de nieuwe artikelen worden hieronder toegelicht. Op de artikelen die slechts redactioneel zijn gewijzigd, wordt niet ingegaan.

De redactie van de artikelen 2, eerste lid, onderdeel a, en 3, eerste lid, onderdeel a, is in overeenstemming gebracht met die van artikel 55, eerste lid, Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek (BW). Dit heeft niet geleid tot een inhoudelijke wijziging.

In artikel 4, eerste lid, onderdeel a, is een verwijzing opgenomen naar artikel 58, eerste lid, Boek 2 BW. Voor het toezicht zal deze wijziging praktisch weinig betekenis hebben. Voorts is onderdeel a, in vergelijking met artikel 4, eerste lid, onderdeel a, van het oude besluit, uitgebreid met de eis dat het jaarverslag bij de Verzekeringskamer moet worden ingediend, omdat hierin voor het toezicht relevante informatie is opgenomen, zoals de verwachte gang van zaken. In artikel 4, eerste lid, is artikel 4, eerste lid, onderdeel c, van het oude besluit niet overgenomen. Dit onderdeel kan worden gemist nu in artikel 6, eerste lid, wordt verwezen naar de artikelen 8, 55 en 182 van de WTV 1993. Wel is een nieuw tweede lid ingevoegd, waarin, analoog aan artikel 57, vierde lid, van de WTV 1993, wordt bepaald dat ook derden die in het bezit zijn van de in artikel 4, eerste lid, onderdeel d, bedoelde gegevens, deze moeten overleggen aan de Verzekeringskamer of de overeenkomstig genoemd onderdeel aangewezen personen.

Het ingevoegde nieuwe artikel 5 is in de plaats gekomen van de verwijzing naar artikel 29b van de WTV in artikel 6 van het oude besluit. Op grond van de WTV 1993 zou in artikel 7, eerste lid, moeten worden verwezen naar artikel 74 van die wet. Als gevolg van het «home country control»-beginsel is laatstgenoemd artikel evenwel niet gelijk aan artikel 29b van de WTV en daarom niet geschikt om te worden toegepast op de hier bedoelde onderlingen. Genoemd beginsel geldt immers niet voor hen. Gekozen is dan ook voor het uitschrijven van de relevante bepalingen van artikel 74 van de WTV 1993.

In artikel 6, eerste lid, is het karakter van de opsomming in vergelijking met de opsomming in artikel 5 van het oude besluit niet veranderd. De betreffende onderlingen waren en zijn van toezicht uitgezonderd. Wel heeft de Verzekeringskamer bevoegdheden met betrekking tot informatieverstrekking en getuigenverhoor terwijl ook onder andere de bepalingen

¹ Eerste richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 228)

² Richtlijn nr. 92/49/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (derde richtlijn schadeverzekering) (PbEG L 228)

met betrekking tot het specialisatiebeginsel voor schade- en levensverzekeraars van kracht zijn. Het aantal van toepassing of van overeenkomstige toepassing verklaarde artikelen van de WTV 1993 verschilt overigens wel van de in artikel 5 van het oude besluit van toepassing of van overeenkomstige toepassing verklaarde artikelen van de WTV. In het verleden hebben verschillende wetwijzigingen plaatsgevonden, waardoor artikelen in de WTV zijn ingevoegd, die in de WTV 1993 zijn overgenomen. In het onderhavige besluit is van de gelegenheid gebruik gemaakt de opsomming in artikel 6, eerste lid, daarmee in overeenstemming te brengen. Bij artikel 4, eerste lid, is reeds uiteengezet waarom de artikelen 8, 55 en 182 van de WTV 1993 in de opsomming zijn ingevoegd. Nu op grond van de derde richtlijn schadeverzekering artikel 70 in de WTV 1993 is opgenomen, ligt het voor de hand ook dat artikel van toepassing te verklaren op de hier bedoelde onderlingen. Daarbij geldt uiteraard dat de vereiste goede administratieve organisatie en adequate interne controleprocedures moeten worden beoordeeld met inachtneming van de omvang van de desbetreffende onderlinge waarborgmaatschappij. In het tweede lid van artikel 6 is het laatste gedeelte van artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van het oude besluit overgenomen. Daarbij is de passage «voor zover dit niet betreft de verzekering van de aansprakelijkheden die voortvloeien uit het gebruik van zeeschepen» niet overgenomen, aangezien deze eis niet wordt gesteld door de eerste richtlijn schadeverzekering. Ter verduidelijking is een tweede volzin toegevoegd, waarin expliciet wordt bepaald dat het verboden is risico's die verband houden met aansprakelijkheden ten aanzien waarvan de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen van toepassing is, als bijkomend risico te dekken. De overige uitgesloten branches kunnen wel als bijkomende risico's worden meeverzekerd.

Voor artikel 7, eerste en derde lid, geldt hetzelfde als is opgemerkt ten aanzien van artikel 6, eerste onderscheidenlijk tweede lid. Ter verbetering van de bescherming van de belangen van de verzekerden is artikel 140 in de opsomming ingevoegd. Voorts wordt in de opsomming verwezen naar artikel 51 van de WTV 1993. Dit artikel verplicht een verzekeraar informatie te verstrekken aan degenen die als verzekeringnemer betrokken zijn of zullen worden bij overeenkomsten van verzekering. Het feit dat de onderhavige onderlingen ook polissen kunnen sluiten met niet-leden is voldoende aanleiding voor opnemning van laatstgenoemd artikel in de opsomming. Volledigheidshalve is tenslotte ook een verwijzing naar het nieuwe artikel 127 ingevoegd.

In artikel 7, tweede lid, is artikel 94, derde lid, tweede volzin, en vierde lid, van de WTV 1993 overgenomen. Hiervoor geldt mutatis mutandis hetzelfde als is opgemerkt ten aanzien van artikel 5.

Artikel 9 is naar strekking gelijk aan artikel 8 van het oude besluit. Wel zijn in artikel 9, eerste lid, de intrekingsgronden in overeenstemming gebracht met die van artikel 148 van de WTV 1993. Toegevoegd is een intrekingsgrond voor onderlinge waarborgmaatschappijen waaraan een verklaring ingevolge artikel 2 is verleend. In geval van surséance van betaling of faillissement kan de Verzekeringskamer de verklaring intrekken. Voor onderlinge waarborgmaatschappijen waaraan een verklaring ingevolge artikel 3 is verleend, is een dergelijke bepaling niet nodig, omdat de hier bedoelde gevallen zich niet kunnen voordoen voor deze onderlingen op grond van artikel 155 van de WTV 1993 dat in artikel 7 van overeenkomstige toepassing is verklaard. Als gevolg van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) behoefde het tweede lid van artikel 8 van het oude besluit niet te worden overgenomen. Ook de overige wijzigingen in artikel 9 zijn een gevolg van de Awb.

Artikel 10 is ingevoegd teneinde de Verzekeringskamer een instrument te bieden oneigenlijk gebruik van de ingevolge het besluit verstrekte of te verstrekken verklaringen tegen te gaan. In de praktijk is het voorgekomen dat onderlinge waarborgmaatschappijen die de thans in artikel 2, eerste

lid, onderdelen e en f, of artikel 3, eerste lid, onderdeel c, gestelde grenzen dreigen te overschrijden een nieuwe onderlinge oprichten, uitsluitend of in hoofdzaak met het doel te voorkomen dat zij een vergunning moeten aanvragen. Deze situatie, waarbij de bedoeling van de uitzondering geweld wordt aangedaan, wordt onwenselijk geacht. Het artikel biedt de Verzekeringskamer de mogelijkheid om op te treden tegen dergelijke ontwikkelingen. Met de gebezigde formulering «een andere in die groep verbonden onderlinge waarborgmaatschappij» wordt ook gedoeld op een situatie waarbij wordt beoogd te bewerkstelligen dat meer in de desbetreffende groep verbonden onderlinge waarborgmaatschappijen voldoen of zullen blijven voldoen aan de genoemde voorwaarden. Het begrip groep wordt in dit artikel gebruikt voor een economische eenheid waarin rechtspersonen en vennootschappen organisatorisch zijn verbonden, conform de omschrijving in artikel 24b, Boek 2 BW.

In het ingevoegde nieuwe artikel 11 is de inhoud overgenomen van artikel 151 van de WTV 1993, omdat het denkbaar is dat de daarin geregelde situatie zich ook bij onderlingen voordoet.

Aan artikel 12, dat overeenkomt met artikel 9 van het oude besluit, is een derde lid toegevoegd, teneinde buiten twijfel te stellen dat zonder toestemming van de Verzekeringskamer geen wijziging mag worden gebracht in de verplichting van de leden om bij te dragen in de tekorten dan wel in de mogelijkheid de schadevergoedingsplicht te beperken.

Een onderneming of instelling op onderlinge grondslag met zetel buiten Nederland die niet in het bezit is van een vergunning die overeenkomt met de vergunning, bedoeld in artikel 24, eerste lid, van de WTV 1993, doch die desalniettemin voldoet aan gelijksoortige eisen als gesteld in de artikelen 2, eerste lid onderscheidenlijk 3, eerste lid, van het onderhavige besluit, zou als gevolg van de eisen van hoofdstuk IV «Het verrichten van diensten naar Nederland» van de WTV 1993 geen diensten kunnen verrichten naar Nederland. Dergelijke onderlingen zullen immers veelal niet voldoen aan de overeenkomstig artikel 69 van de WTV 1993 berekende solvabiliteitsmarge. Artikel 13 bewerkstelligt dat deze onderlingen indien zij diensten willen verrichten naar Nederland aan gelijksoortige eisen moeten voldoen als worden gesteld aan vrijgestelde onderlinge waarborgmaatschappijen met zetel in Nederland. Voor de goede orde zij opgemerkt dat de eisen van dit besluit een versoepeling inhouden van de eisen op grond van de WTV 1993. Aangezien de tweede en de derde richtlijn schadeverzekering op deze onderlingen niet van toepassing zijn, bestaat uit dien hoofde geen bezwaar tegen deze regeling.

De Minister van Financiën,
W. Kok